

Κανίνας δὲν σ' ἐπαίνεσε ;... σὺ π' ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν σου...
 κανίς δὲν σ' ἐστεφάνωσε ;... σὺ μόνος στεφανώσω.
 Κατάμουτρα τὴν πόρτα τῶν σὺ κλεινοῦ αἰ μεγάλοι ;
 κτύπη τὴν, ξανακτύπη τὴν, καὶ θά σ' ἀνοίξουν πάλι.
 Βίβια ἦψάλ τὴ μύτη σου κι' ἄς εἶσαι διακονιάρης,
 κι' ἂν πῖσ' ἢ μύτη κατὰ γῆς μὴ σκόψης νὰ τὴν πάρης.
 Ποτὶ σου μὲ καλόγερο μὴν ἔχης νταραβέρη,
 πέντε δραχμαῖς θά σοῦ περὶ τὴν βόλλα 'στὸ τερτίρι.
 Πάρε λεκάνη μπαρπεριού, μὲ πάρε καὶ μὴ χύτρα,
 καὶ βάλτην 'στὸ κεφάλι σου γιὰ κράνος καὶ γιὰ μίτρα.
 Προσκίνει μετὰ τὸν Θεὸν κἀνάθενα θεοτόμμη,
 σπάζε ποτήρια φίλων σου καὶ φώναζε γιαιουμπι.
 Τὴν 'Αδριάνα τὴν παχειὰ βοήθα τὴν 'στὴν πλῆσι
 κι' ὅλο νερό κουβάλα τῆς ἀπ' τὸ Βαθρακονήσι.»
 Π. — Τί λές, μοῦρε ;
 Φ. — Κινεζικὰ κι' Ἑλληνικὰ συγχρόνως,
 σ' ἀφίνω, Περικλίτο μου, νὰ φέρεσαι σωφρόνως,
 πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τὸν Δῆμον παρακίνει,
 κι' ὅταν Ἐθνοσυνέλευσις ἀκούσῃ πῶς θά γίνη,
 νὰ μὸυ τὸ γράψης, αὐθωρεῖ, τὸ Μόν Ρεπό ν' ἀρῆσω,
 καὶ τὸ καινούριον Σύνταγμα μαζὶ σὰς νὰ ψηφίσω,
 μὰ νὰ μὸυ στέλλης καὶ νερό μέσ' ἀπὸ τὸ Θριάσιον
 γιὰ νὰ τὸ πῖνω ποῦ καὶ ποῦ μαζὶ μὲ τὸ θαλάσιον.

Σὺ ἀφίνω μόνον νὰ μετῆς τὸν πλατεῖων τὸ πλάτος
 καὶ πᾶω κάτω 'στὸ γυαλὸ νὰ ρίχνω παραγάδια,
 μὰ σὰν ἔλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς ὀργανωτὴς 'στὸ κράτος
 ἄμειως τότε γράψε μου τῆς μοῦρας τοῦ σημάδι,
 γιὰ νὰ ἔμπορῶ, Περικλί, νὰ τὸν ἀναγνωρίσω
 μέλας τὸν ἀντικρίσω.

Νὰ πῆς καὶ 'στὸν Σιμόπουλο, ποῦ κλαίει καὶ θρηγεῖ
 καὶ λιθῶς συγκίνει.
 Τὸ φῶς του, τὸ ματάκι του,
 τὸ περισσευματάκι του
 τί ρέψιμο τραβάει...
 ὦχ ! βῆί βῆί βῆί !

Τυφῶνες τὸ παρτίσαν καὶ τόσαι καταγιγῆς,
 τῆραγαν περονόποροι, τὸ ρήμαζαν ἀκρίδες.

Παρασιγγεται κι' ἐκείνος, καὶ τοὺς ἄλλους παρασιγγεῖ,
 κόβει τόνα, κόβει τάλλο, βγάζει κι' ἀπὸ μιλγίαις ζυγί,
 μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, θά μὰς δῶσ' ἢ μούλα κλωτσω,
 περισεύματα δὲν ἔχει, τὰ σκυλόνησις πλημύρα,
 κι' ὁ Σιμόπουλος φωνάζει σὰν Κινεζὸς δίχως κότσο :
 « Βῆί, Βῆί—Χῆί—Βῆί, τύραϊς νᾶχη τίτοια μοῦρα. »

Ἐφουκλήσωμεν μὲ λύσαν πολυμάχων παραφόρων
 κατ' ἀκρίδων, ἀρουαίων, πλημμυριῶν, περονόπορων.
 Τοῦτα πάλι δὲν ἀφίουν μῆς 'στουὺς τρέχοντας λιμοὺς
 νὰ φορτώσωμεν μὲ σπαλιταῖς τοὺς κωνικούς μας λαίμοις,
 καὶ νὰ δρᾶσωμεν μὲ τοῦτον, καὶ νὰ βράσωμεν μ' ἐκείνον
 εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κίνας, 'στὸ Τακού καὶ 'στὸ Πεκίνον.

Μὴν ξεγάνης, Περικλίτο, κεραλὴ πεφλημένη,
 μῆς 'στὴν βράσιν τῶν καυμάτων τῶν πολέμων τοὺς βρασμοὺς,
 καὶ νὰ πῆς τοῦ Θεοδωράκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ κατεβῆινη
 καὶ 'στὰ Φᾶληρα τὰ δύο νὰ μιλῆ γιὰ τοὺς θεαμοῦς.

Ψάλλε τὰς σφαγὰς τῆς Μπόρσας καὶ τὰς αἰματοχυγῆς
 καὶ τὰ πάντα περιφέρῃ σὰν τὸν Σάχη τῆς Περσίας.
 Περηφῶρες νησιτικούς
 ὅταν κι' ὅπως εἰμπορῆς,

μᾶχου πρὸς τοὺς ποτικούς,
 τῆς πανούκλας τοὺς φορέε,
 νὰ γαθῶνε κατὰ κράτος τῶρα ποῦν' ἐπιδομία,
 καὶ κρησφιγέτα τῶν μόνα ν' ἀπομείνου τὰ Ταμεῖα.

Καὶ τὴν πανούκλα σὰν ἰδῆς 'στὰ μούτρα νὰ τὴν φτύσῃ,
 ἔχει μεγάλο ζέσημὸ καὶ μὴν ἀνισχυθῆς
 ἂν καμιά μῆρα σοῦ πρηστοῦν βουδῶνε κι' ἄλλα μιλῆ,
 πρὸς ἑρᾶσιν ἀπαραίτητα, ζυλιένε μου τεμπέλη.

Γιὰ νὰ περάσῃ; ἰγὴς κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 νὰ βγαίνης 'στὸν περιπατο κοντὰ τὸ μεσημέρι,
 βλίπε καταμαεῖμερα τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ
 καὶ τὸν γυμνὸν Ἀπόλλωνα μὲ στόμα κεχρηγῶτος,
 'στὸ τέλος πάρε τὰ βουνα μαζὶ μὲ τὸν Φικιώρη
 καὶ προκηρῶεις χάλκευ κατὰ τὸ καθιστώτως.

Τίτοια κι' ἄλλα σοβαρὰ
 σοβαρῶς σοῦ παραγγέλλω,
 κι' ἀπὸ κόματ' ἄλλωμὸυ
 χαριετισματα σοῦ στέλλω.

Τοιγαροῦν τὰς συμβουλὰς μου φύλαξέ τας ἀκρίδας,
 Περικλίτο παρακίπια...
 εἰς τὸ Φάληρον πηγαίνω γιὰ νὰ ἔβῃ λιγάκι κρέας
 κἀνὴ κούνοπας καὶ σκνίπα.

Π. — Φισουλή μου, 'στὸ καλὸ,
 σῆρε κίτω 'στὸ γυαλὸ,
 κι' ὅσα μοῦρες κατὰ γράμμα καὶ προβίμως θά τὰ κάνω,
 τῶρα δέξου πέντε φάπαις, νὰ καὶ μία παραπάνω.

Πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Πρὸς ὄλους ἀναγγέλλομεν τοὺς ἀναποκρίτας,
 τοὺς ἀναγνώτας τοῦ Ρ ω μ η ο ὺ καὶ τοὺς συνδρομητάς
 πῶς ἐπ' ὀλίγον ὁ Ρ ω μ η ο ὺ εἰς τὴν ἐκδοσὶν του παῖε
 χάριν μικρὰς ἀναφυγῆς 'στὴν ἐποχὴν τῆς λαύρας,
 καὶ τῶρα παρὰ θιν' ἄλλος θά κίδη καὶ θά ράβῃ
 ὁ γλωσσικόπος Φισουλή, ὁ ζυλιένος παλάβρας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Σύλλογος ἂν Ἀνάπλις πολυτελεῖς καὶ τέλειον
 τὸ τοῦ Ματθαίου κατ' αὐτὰς εἰδῶς Ἐδαγγέλιον,
 εἰς ἐρημίαν σύντομον κι' εἰς προσευχὰς πλουσίας,
 συστάσει καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας,
 καὶ σπεύσει νὰ πάρεται κειμήλιον τοιοῦτον
 λαμπρόνον τὸν ὑπέρλαμπρον τῆς πίστεώς μας πλούτον.

Μακρῆς ὁ καὶ Δημήτριος, ὁ τῶσον ἔχων ζῆλον,
 ὁ προσφιλὴς Λυκίταρχος καὶ τῶν γραμμάτων μύστης,
 ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων
 μετὰ τῆς Ἄνας τοῦ Βρετοῦ, τῆς κόρης τῆς καλλίστης.
 Γιὰ τοῦτο τῶρα κι' ὁ Ρ ω μ η ο ὺ χάριν μεγάλην χαιρῶν
 ραίνει τὸ ζεῦγος δι' εὐχῶν ἐξ ὄλων θερμότερων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρακίπια πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διδότου.